

(1018—1393) — периодът на византийското владичество въ България и втората българска държава.

Третият — от края на XIV в. до срѣдата на втората половина на XIX в. (1393—1878) — периодът на турското владичество въ България.¹

Тази периодизация на цѣлокупната българска правна история не може да се приложи, когато отдѣлно се говори само за историята на българското държавно право, защото българската държава отъ основанието ѝ (679) и до сегашнитѣ врѣмена не е съществувала непрѣкъснато, по на два пѣти за доста дълго врѣме нейното съществуване и функциониране е било спирано чрѣзъ унищожението ѝ, първенъ отъ византийцитѣ (1018—1186) и подиръ отъ турцитѣ (1393—1878). Въ врѣме на византийското и турското владичество въ България нѣмало българска държава, и затова тогава нѣмало и българско държавно право. Поради туй историята на послѣдното, когато тя самостоятелно се излага, може да се раздѣли само на слѣднитѣ два периода:

Първият — отъ срѣдата на втората половина на VII в. до началото на XI в. (679—1018) — периодът на първата българска държава, и

Вторият — отъ края на XII в. до края на XIV в. (1186—1393) — периодът на втората българска държава.

Всѣки периодъ на историята на българското държавно право има и своитѣ характерни черти, съ които се различава отъ слѣдния или прѣдшествуещия.

Въ първия периодъ нѣмало строга разлика между публичното и частното право. Държавнитѣ имоти и приходи се считали съществрѣменно и частни такива на българскитѣ владѣтели. Държавното управление въ старата българска държава било монархично и цѣло било

¹ Вж. нашата студия: Периодитѣ въ историята на българското право. Юрид. прѣгледъ, г. XIII, кн. V, 286.